

Η επιστροφή

/ Γνώμες

• Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ζούμε σε έναν κόσμο στον οποίο έχουμε λησμονήσει την έννοια της «πλάνης». Ο καθένας έχει την αίσθηση ότι είναι κάτοχος της αλήθειας, όπως τη βλέπει ο ίδιος. Έτσι, και δεν αποδέχεται την αμαρτωλότητά του, δηλαδή την αποτυχία του να δει τον δρόμο του Θεού μαζί με τον Θεό, όπως επίσης και να εκτιμήσει την συνύπαρξη με τους άλλους, που δεν νοείται χωρίς σεβασμό στα χαρίσματά τους, αλλά και με επίγνωση τού τι στέκεται και τι όχι στη ζωή. Αυτή η άρνηση της «πλάνης» στην πραγματικότητα καθιστά τις μεγάλες γιορτές της πίστης ξένες ως προς το πνευματικό τους περιεχόμενο για τον άνθρωπο και τον κόσμο. Πώς να αποδεχτείς ότι έχεις ανάγκη την Εκκλησία ακριβώς επειδή είσαι σε πλάνη, είτε αυτή έχει να κάνει με την περιπλάνηση σε δρόμους χωρίς την προτεραιότητα του Θεού, είτε με το να ερμηνεύουμε τη ζωή με μόνο κριτήριο το «εγώ» και τον νου μας;

Στην μεγάλη Δεσποτική εορτή των Θεοφανίων ακούμε την Εκκλησία να ψάλλει: «νάματα Ιορδάνεια περιβάλου, Σωτήρ, ο αναβαλλόμενος φως ως ιμάτιον. Και έκλινας κορυφήν τω Προδρόμω, ο τον ουρανόν μετρήσας σπιθαμή, ίνα επιστρέψης τον κόσμον εκ πλάνης και σώσης τας ψυχάς ημών» (Δοξαστικό των Αίνων του

Όρθρου της εορτής). Τα λόγια αυτά δείχνουν ότι ο Χριστός εισέρχεται στον Ιορδάνη ποταμό για να δώσει στους ανθρώπους όχι απλώς ένα μήνυμα επιστροφής από την πλάνη, αλλά επίγνωσης ότι ο ίδιος είναι ο Λυτρωτής. Οι άνθρωποι που εισέρχονταν στον ποταμό, για να βαπτιστούν από τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, ένωσαν ότι απέναντι στον Θεό είχαν σφάλει, διότι δεν τηρούσαν τις εντολές Του, και η ύπαρξή τους ήταν βεβαρημένη, καθώς τους έλειπε η χαρά τού να είναι όπως ο Θεός τους θέλει, δηλαδή παιδιά που ακολουθούν τον Πατέρα τους με εμπιστοσύνη και αγάπη. Ο Χριστός όμως εισέρχεται στον Ιορδάνη όχι γιατί είχε ανάγκη του καθαρισμού από τον ρύπο της ψυχής, καθώς ήταν αναμάρτητος, αλλά για να δείξει ότι είναι τέλειος άνθρωπος. Μας καλεί λοιπόν να ακολουθήσουμε την οδό του Θεού. Να πάψουμε να περιπλανιόμαστε χωρίς νόημα πίστης και αιωνιότητας και να βρούμε τη χαρά μέσα από την κοινωνία μαζί Του.

Στον δρόμο αυτό πρώτος εισέρχεται ο Πρόδρομος. Δέχεται να βαπτίσει τον Χριστό, διδασκόμενος από την ταπείνωση του Θεανθρώπου. Τον εμπιστεύεται, παρότι αυτό που του ζητά ξεπερνά ό,τι θα μπορούσε ο Βαπτιστής να φανταστεί. Και ο Πρόδρομος γίνεται το λυχνάρι που ανοίγει τον δρόμο για το Φως. Μας δείχνει τον τρόπο, που είναι η πίστη. Φωνάζει για την ανάγκη της μετάνοιας, ώστε να μην περιπλανιόμαστε κατά το εγώ μας, αλλά κατά το Ευαγγέλιο του Χριστού και μαζί με τον Χριστό. Έτσι, από το σκοτάδι ανατέλλει φως.

Στον πολιτισμό της αποθέωσης της πλάνης, όπου τα σκοτεινά χρώματα του εγωκεντρισμού, της εξουσιαστικής βίας, της μοναξιάς που επικαλύπτεται διά του εικονοκρατούμενου πολιτισμού, των φόβων που μας κάνουν αντί να αγαπούμε και να μοιραζόμαστε, να θέλουμε να απολαμβάνουμε για να ξεχαστούμε, συχνά χωρίς μέτρο και όριο, η αναζήτηση της οδού του Χριστού είναι η αρχή της επιστροφής. Χωρίς να μας βγάζει από την ιστορία, η Εκκλησία μάς ζητά να εμπιστευθούμε την παράδοσή της. Να ζήσουμε τη Θεοφάνεια της Αγίας Τριάδος ως το ΝΑΙ στη δική μας ανάπλαση. Και να χαρούμε αληθινά τις γιορτές της πίστης, διότι σ' αυτές νιώθουμε την παρουσία και την αγάπη του Χριστού.

Πηγή: pemptousia.gr